

Зоркинитѣ братя, като чухъ за говорящата птица, пойното дърво и златния шадарванъ, и тѣ поискахъ да си доставятъ горнитѣ нѣща и зехъ да мислѣтъ за тѣхъ, като сестра си Зорка. Сега и тримата биле тѣжни и не можали да се успокоятъ. И тѣй въ палата по напрѣдъ бѣше весело и засмѣно, а сега тѣжно и всичко се обърнихъ наопаки.

Най-послѣ, една сутрина Стефанъ заповѣдалъ на слугитѣ си да му оседѣтъ коня и заминѣлъ съ него безъ да се обади на сестра си и на брата си, кждѣ отива и защо отива. Той не взелъ никого се себе си. Изминѣлъ се цѣль день, настанѣла вечеръ, а той още не се завърнѣлъ. Зорка и Иванъ взели да се страхуватъ много за брата си и не спали цѣлата нощъ.

На другата сутринъ Иванъ възсѣднѣлъ „Сивча“ и трѣгнѣлъ да търси брата си.

— Не плачи, мила сестрице, казалъ Иванъ като заминувалъ,—азъ вѣрвамъ, че скоро ще намѣрихъ Стефана и още днесъ ще се завърнемъ при тебе и двамата.

Но Зорка не можала да се утѣши. Тя се затворила въ стаята и плакала цѣлия день, като казвала:

— Ахъ, сега тежко и горко на мене! Ако азъ не бѣхъ казала тѣзи думи на братята си, които чухъ отъ бабичката, тѣ щѣхъ сега да сѣ при мене и нѣмаше да ме оставѣтъ сама въ този осамотенъ палатъ.

Изминѣлъ се и втория день, а нѣмало нито Стефана, нито Ивана. Цѣль день и цѣла нощъ се скитала Зорка изъ стантѣ на осамотения палатъ и не знаела на какво да се заложи, какво да направи. Най-послѣ на другия день, рано-рано, тя възсѣднѣла конѣтъ си и отишла да търси братята си. Тя се усѣтила, че тѣ отишли да търсятъ нѣщата, които ѝ ги бѣше казала сиромашкинята бабичка.

Като излѣзла изъ вратата, отбила се на лѣво и трѣгнѣла къмъ гората. Въ гората ѝ било много страшно да върви сама, но тя се рѣшила и не искала да се върне, до като не намѣри братята си.